

Николаевъ се спрѣ смутенъ и ядосанъ.

— А вий ли сте? — смѣнка той.

— Азъ не вѣрвахъ че ще си толкова простъ, — подзе първия; биваше ли да излагашъ и себе си, и жената, че и редакцията?

Николаевъ само го изгледа.

— Тънъкъ занаятъ е той, приятелю, — се подсмиваше другия. Като не го разбирашъ — остави се. Нека сега те ругаятъ, че и никой отъ познатитѣ ти да не смѣй да те срѣщне, нито да те здрависа.

— А, тъй! — възнегодува Николаевъ.

— Мислишъ, че ще е приятно нѣкому да покаже на свѣта, че има познанство съ единъ Донжуанъ.

— Да, да, приятелю мой, ето ний приказваме сега, — продължи сжщия, — но изъ засада.

— Именно! — потвърди първия и трѣбва похватъ, похватъ инѣкъ — пропада човѣкт. Ето и азъ имамъ сжщата история, пѣкъ и кой мжжъ не е загазвалъ въ такова блато, но трѣбва да се умѣй и мисли за излизането.

Николаевъ ги изгледа съ съжаление и безъ да каже нѣщо, замина.

Нему се струваше, че неговата случка не е тъй позорна: той знаеше, че и безъ него края ще бжде сжщия и това му даваше нѣкаква вѣра, въ която все още не можеше непоколебимо да вѣрва и дирѣше нови мотиви, за да оправдае постжпката си.

Двамата познати застанаха на жгъла, вгледани по дирѣ му.

— Язѣкъ му за положението! — клюмна глава първия. Такова хубаво име и го зачерни!

— Това ме ядосва я! — отговори другия.

Николаевъ не се обърна. Той изви къмъ Авината кжща, приближи до портата, ала не посмѣя да влѣзе: струваше му се, че нѣкой го слѣди. Пообърна се дано я види на прозореца и й даде знакъ, но тя не се яви. И той изви изъ друга улица да се завърне въ кжщи.

VIII.

Цѣлъ день Николаевъ не можеше да си намѣри мѣсто въ кжщи. По масата му лежаха томове книги за прочитъ, захванати и оставени. По пода се мѣркатъ плико-